Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

5. november 2013 *

»Dumping — import af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Kina — Armeniens tiltrædelse af WTO — status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår — artikel 2, stk. 7, i forordning (EF) nr. 384/96 — forenelighed med antidumpingaftalen — artikel 277 TEUF«

I sag T-512/09,

Rusal Armenal ZAO, Erevan (Armenien), ved advokat B. Evtimov,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union, først ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne G. Berrisch og G. Wolf, derefter af J.-P. Hix og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af G. Berrisch, og endelig af J.-P. Hix og B. Driessen

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved M. França og C. Clyne, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 925/2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på importen af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Folkerepublikken Kina (EUT L 262, s. 1),

har

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood (refererende dommer), og dommerne F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, M. Prek og J. Schwarcz,

justitssekretær: fuldmægtig N. Rosner,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. oktober 2012,

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Sagsøgeren, Rusal Armenal ZAO, er et selskab, der fremstiller og eksporterer aluminiumsprodukter, og som blev oprettet i 2000 i Armenien. Den 5. februar 2003 tiltrådte Republikken Armenien aftalen om oprettelse af verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994 L 336, s. 3).

2 Efter en klage indgivet den 28. maj 2008 indledte Europa-Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Kina. Meddelelsen om at indlede denne procedure blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 12. juli 2008 (EUT C 177, s. 13).

3 Ved skrivelser af 25. juli og af 1. september 2008 bestred sagsøgeren navnlig, at artikel 2, stk. 7, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), med senere ændringer (herefter »grundforordningen«) (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010 L 7, s. 22)), kunne finde anvendelse i den foreliggende sag, henset til for det første Republikken Armeniens tiltrædelse af WTO i 2003, for det andet, at betingelserne for anvendelse af den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (GATT) ikke var opfyldt, og for det tredje, at instrumenterne for Republikken Armeniens tiltrædelse af WTO ikke giver mulighed for at fravige bestemmelserne i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (EFT L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«). I forbindelse med analysen vedrørende underbud af priser/underbud af referencepriser har sagsøgeren endvidere påpeget mangler knyttet til selskabets produkter, med hensyn til hvilket spørgsmål sagsøgeren har fremlagt yderligere oplysninger i en skrivelse af 7. oktober 2008.

4 Sagsøgeren anmodede endvidere om, at selskabet blev tillagt status som virksomhed, der opererer under markedsvilkår, eller i mangel heraf, at selskabet blev gjort til genstand for en individuel behandling (herefter »anmodningen om markedsøkonomisk behandling/individuel behandling«). I den forbindelse meddelte Kommissionen ved skrivelse af 19. december 2008 sagsøgeren de betragtninger, på grundlag af hvilke den konkluderede, at kriterierne vedrørende de regnskaber og produktionsomkostninger, der er nævnt i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet og tredje led [nu artikel 2, stk. 7, litra c), andet og tredje led, i forordning nr. 1225/2009], ikke var opfyldt. Ved skrivelse af 5. januar 2009 gentog sagsøgeren sine klagepunkter rettet mod anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, på Armenien og anfægtede Kommissionens vurderinger vedrørende de kriterier, som sidstnævnte ikke anså for opfyldte. Ved skrivelse af 19. januar 2009 besvarede Kommissionen sidstnævnte skrivelse, idet den navnlig gav yderligere forklaringer vedrørende Armeniens status som markedsøkonomi. Ved skrivelse af 13. marts 2009 fremlagde sagsøgeren yderligere oplysninger vedrørende selskabets anmodning om markedsøkonomisk behandling/individuel behandling for Kommissionen.

Den midlertidige forordning og den anfægtede forordning

5 Den 7. april 2009 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 287/2009 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Folkerepublikken Kina (EUT L 94, s. 17, herefter »den midlertidige forordning«). Ved skrivelse af 8. april 2009 underrettede Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 14, stk. 2, og

artikel 20, stk. 1 (nu artikel 14, stk. 2, og artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009) sagsøgeren om den midlertidige forordning og om betragtningerne vedrørende beregningen af dumpingmargenen og skadetærsklen hvad angår sagsøgeren.

6 Tyrkiet blev anvendt som referenceland med henblik på beregningen af normalværdien for eksporterende producenter, som ikke ville få status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår. En tyrkisk producent af en lignende vare besvarede Kommissionens spørgeskema (10, 12. og 52. betragtning til den midlertidige forordning).

7 Ifølge 13. betragtning til den midlertidige forordning omfattede undersøgelsen af dumping og skade perioden fra den 1. juli 2007 til den 30. juni 2008 Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 2005 til 30. juni 2008.

8 Ifølge 19. betragtning til den midlertidige forordning er den pågældende vare folie af aluminium, af en tykkelse på mindst 0,008 mm og højst 0,018 mm, uden underlag, kun valset, i ruller af bredde ikke over 650 mm og af en vægt på over 10 kg, med oprindelse i Armenien, Brasilien og Folkerepublikken Kina, som henhører under KN-kode ex 7607 11 19. Hvad angår den samme vare fremgår det af 20. betragtning til den midlertidige forordning, at den aluminiumsfolie, som fremstilles og sælges af EF-erhvervsgrenen i Fællesskabet, den aluminiumsfolie, der fremstilles og sælges på hjemmemarkederne i Armenien, Brasilien og Kina, og den aluminiumsfolie, som importeres til Fællesskabet fra disse lande, samt den aluminiumsfolie, der fremstilles og sælges i referencelandet Tyrkiet, har de samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber og de samme grundlæggende endelige anvendelsesformål.

9 Hvad angår tildelingen af status som virksomhed, der opererer under markedsvilkår, konkluderede Kommissionen først, at Armenien ikke kunne anses for at være en markedsøkonomi, eftersom det er nævnt i fodnoten til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a) [nu artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009]. Kommissionen anførte dernæst, at sagsøgeren ikke opfyldte kriterierne vedrørende de regnskaber og produktionsomkostninger, der er nævnt i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet og tredje led. For det første indeholdt sagsøgerens regnskaber for 2006 en negativ udtalelse fra revisorerne, og virksomheden havde ikke fremlagt reviderede regnskaber for 2007. For det andet udgjorde den pris, sagsøgeren havde betalt til den armenske stat for købet af aktierne i den virksomhed, der drev det tidligere produktionssted, ca. en tredjedel af den nominelle værdi, og sagsøgeren havde i øvrigt opnået ret til at benytte fast ejendom gratis (24., 25. og 27.-31. betragtning til den midlertidige forordning).

10 Hvad angår beregningen af antidumpingmargenen anførte Kommissionen i bilaget til dens skrivelse af 8. april hvad angår 2009 (jf. præmis 5 ovenfor), at sagsøgeren opfyldte betingelserne for at opnå en individuel behandling. Endvidere havde sammenligningen af de vejede gennemsnitlige normalværdier for hver omhandlet varetype, som blev eksporteret til Fællesskabet, og som stammede fra den tyrkiske producent, som havde besvaret spørgeskemaet med den dertil modsvarende vejede gennemsnitlige eksportpris, resulteret i en dumpingmargen på 37%. Disse forhold er gengivet i 42., 74. og 77. betragtning til den midlertidige forordning.

11 Eftersom Kommissionen fandt, at betingelserne om skade, årsagssammenhæng og Unionens interesser var opfyldt, foretog institutionen en pålæggelse af en midlertidig antidumpingtold til afhjælpning af skaden ved under hensyntagen til en ikke-skadevoldende pris, som EF-erhvervsgrenen burde opnå. Den midlertidige antidumpingtold blev således fastsat til 20% for de produkter, som sagsøgeren fremstillede (91.-94., 119.-138. og 164.-170. betragtning til den midlertidige forordning).

12 Ved skrivelse af 15. juli 2009 fremsendte Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 2-4 (nu artikel 20, stk. 2-4, i forordning nr. 1225/2009) en endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, som lå til grund for forslaget om at pålægge den endelige antidumpingtold. Kommissionen opfordrede sagsøgerne til at fremsende eventuelle bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger inden den 30. juli 2009.

13 Ved skrivelse af 22. juli 2009 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger og afgav et tilsagn som omhandlet i grundforordningens artikel 8, stk. 1 (nu artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009).

14 Den 24. september 2009 vedtog Rådet for Den Europæiske Union forordning (EF) nr. 925/2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på importen af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Folkerepublikken Kina (EUT L 262, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

15 Hvad angår sagsøgerens anmodning om markedsøkonomisk behandling/individuel behandling bekræftede Rådet i 18.-26. og 32. betragtning til den anfægtede forordning vurderingerne i den midlertidige forordning vedrørende Armeniens status, de kriterier, som Kommissionen fandt, at sagsøgeren ikke opfyldte, samt indrømmelsen af en individuel behandling af sagsøgeren (jf. præmis 9 og 10 ovenfor). På denne baggrund blev sagsøgerens dumpingmargen fastsat til 33,4% (den anfægtede forordnings punkt 4.4). Rådet bekræftede i 55. og 56. betragtning til den anfægtede forordning endvidere vurderingerne i den midlertidige forordning vedrørende den kumulative vurdering af virkningerne af den omhandlede import. Endelig bekræftede Rådet ligeledes vurderingerne i den midlertidige forordning vedrørende skaden og Unionens interesser og fastsatte tærsklen for den skade, der var forårsaget af importen af sagsøgerens varer, til 13,4%.

16 På denne baggrund pålagde Rådet i henhold til den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 2, en endelig antidumpingtold på 13,4% på importen af sagsøgerens varer.

Retsforhandlinger og parternes påstande

17 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. december 2009 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.

18 Ved processkrift indgivet til Rettens Justitskontor den 25. marts 2010 har Kommissionen fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Rådets påstand.

19 Ved kendelse af 4. maj 2010 har formanden for Rettens Syvende Afdeling efterkommet begæringen om intervention fra Kommissionen, som efterfølgende afgav interventionsindlæg den 21. juni 2010. Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger til dette indlæg den 23. august 2010.

20 Som følge af en ændring af sammensætningen af Rettens afdelinger blev den refererende dommer tilknyttet Anden Afdeling, hvortil denne sag følgelig er blevet henvist. Ved afgørelse af 16. maj 2012 har Retten henvist sagen til Anden Udvidede Afdeling,

21 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

22 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den omhandler sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Rådet frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

25 Sagsøgeren har fremsat fem anbringender vedrørende:

— tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1-6 (nu artikel 2, stk. 1-6, i forordning nr. 1225/2009) samt af antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2

— tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c)

— tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 4 (nu artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1225/2009) og manglende begrundelse

— tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og et åbenbart urigtigt skøn

— tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

26 Sagsøgeren har inden for rammerne af det første anbringende, som skal behandles først, gjort gældende, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, skal erklæres for uanvendelig på selskabet, i det omfang denne bestemmelse udgjorde det retlige grundlag for anvendelsen af metoden for et tredjeland med markedsøkonomi i den anfægtede forordning. Anvendelsen af denne metode i henhold til grundforordningen artikel 2, stk. 7, over for sagsøgeren i det foreliggende tilfælde er nemlig i strid med antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 samt med grundforordningens artikel 2, stk. 1-6. På denne baggrund bør grundforordningens artikel 2, stk. 7, for så vidt angår den del, der er relevant i det foreliggende tilfælde, i henhold til artikel 277 TEUF erklæres for uanvendelig på sagsøgeren, og den anfægtede forordning bør følgelig annulleres.

27 Sagsøgeren har herved gjort gældende, at i henhold til den ordning, der blev indført med antidumpingaftalen vedrørende normalværdien, beregnes denne værdi i medfør af nævnte aftales artikel 2.1 og 2.2 med to undtagelser. Den første undtagelse består i en anvendelse i henhold til antidumpingaftalens artikel 2.7 af den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI. Den anden undtagelse består i anvendelsen af instrumenter for visse landes tiltrædelse af overenskomsten om oprettelse af WTO, som indeholder særlige regler i denne forbindelse.

28 Eftersom sagsøgeren i sin egenskab af virksomhed med hovedsæde i Armenien ikke er omfattet af anvendelsesområdet for den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI, og eftersom dokumenterne vedrørende Republikken Armeniens tiltrædelse af overenskomsten om oprettelse af WTO, i modsætning til hvad der er tilfældet med Folkerepublikken Kina og Den Socialistiske Republik Vietnam, ikke indeholder undtagelser til antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2, har disse sidstnævnte bestemmelser siden den pågældende tiltrædelse været til hinder for en anvendelse på sagsøgerens eksport af metoden for et tredjeland med markedsøkonomi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, hvad enten der henvises til fodnoten til bestemmelsens litra a), som indført ved Rådets

forordning (EF) nr. 905/98 af 27. april 1998 om ændring af grundforordningen (EFT L 128, s. 18), eller til en hvilken som helst anden bestemmelse i artikel 2, stk. 7. De ovennævnte bestemmelser i GATT og antidumpingaftalen overlader ingen margen til indførelse af »mellemkategorier« mellem statshandelslande og lande med markedsøkonomi, og Republikken Armenien har i øvrigt aldrig samtykket i en sådan status. Det følger heraf, at institutionerne ikke kan fastlægge normalværdien i forhold til sagsøgeren ved at følge metoden for et tredjeland med markedsøkonomi, sådan som metoden i sidste ende blev anvendt i det foreliggende tilfælde i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). Under disse omstændigheder overskred institutionerne de retlige rammer, der er fastlagt ved antidumpingaftalen, sammenholdt med bestemmelserne i den primære ret, såsom artikel 216, stk. 2, TEUF og retspraksis vedrørende anvendelsen af grundforordningen i lyset af antidumpingaftalen. Følgelig bør grundforordningens artikel 2, stk. 7, erklæres uanvendelig i det foreliggende tilfælde, og den anfægtede forordning bør annulleres, da den er i strid med antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 og grundforordningens artikel 2, stk. 1-6. Denne omstændighed ville på ingen måde skade Den Europæiske Unions forhandlingsposition inden for rammerne af WTO.

29 Rådet har først fremført, at optagelsen af Armenien i fodnoten til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), udelukker anvendelsen af denne bestemmelses stk. 1-6 på sagsøgerens eksport. Det er endvidere ikke muligt at afhjælpe dette gennem en fortolkning, der er i overensstemmelse med GATT eller antidumpingaftalen. Det må imidlertid anerkendes dels, at retspraksis er begrænset til anvendelse af fortolkningsmuligheder, dels, at det ikke var formålet med grundforordningen at indføre en pligt til at anvende antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2. på import med oprindelse i Armenien. Rådet har tilføjet, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, ikke gør det muligt at tillægge en virksomhed, der ikke opfylder kriterierne i bestemmelsens litra c), status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår.

30 Rådet har støttet af Kommissionen gjort gældende, at hverken GATT eller antidumpingaftalen under alle omstændigheder pålægger Unionens institutioner at behandle Armenien som et land med markedsøkonomi i forbindelse med undersøgelser på dumpingområdet. Endvidere sker overgangen til markedsøkonomi gradvist og kan forudsætte reformer og tilpasninger, der strækker sig over en lang periode. Endvidere har Republikken Armenien hverken forhandlet dette spørgsmål i forbindelse med sin tiltrædelse af WTO eller fremsat begæring om en sådan behandling i sine krav om ændring i status inden for rammerne af anvendelsen af grundforordningen. Endelig har Rådet fremhævet de ulemper, som muligheden for at rejse tvivl om lovligheden af grundforordningens artikel 2, stk. 7 i lyset af WTO-bestemmelserne kan give anledning til for Den Europæiske Unions position inden for rammerne af de multilaterale forhandlinger. Rådet har i denne sammenhæng fremført, at der ligeledes foreligger andre WTO-medlemmer, der ikke behandler Armenien som en markedsøkonomi, og at Republikken Armenien, i modsætning til hvad der var tilfældet for Folkerepublikken Kina og Den Socialistiske Republik Vietnam, ikke fik forhandlet en frist, efter hvilken de øvrige WTO-medlemmer er forpligtet til at klassificere landet som en markedsøkonomi.

Indledende bemærkninger

31 Som sagsøgeren gentagne gange har fremført i sine skriftlige indlæg, rejser nærværende anbringende spørgsmålet, om grundforordningens artikel 2, stk. 7 i det foreliggende tilfælde kan udgøre et gyldigt grundlag for anvendelsen af metoden for et tredjeland med markedsøkonomi til beregningen af normalværdien af sagsøgerens varer, som er omfattet af den pågældende antidumpingundersøgelse.

32 Sagsøgeren er i denne forbindelse af den opfattelse, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, henset til de regler for beregning af normalværdien, som er en del af antidumpingaftalen og GATT-reglerne, som denne sidstnævnte aftale henviser til, i medfør af artikel 277 TEUF skal erklæres for uanvendelig, for så vidt som institutionerne støttede sig på denne artikel i det foreliggende tilfælde med henblik på at anvende metoden for et tredjeland med markedsøkonomi.

33 Med henblik på at foretage en analyse af, om de argumenter, som sagsøgeren har fremført inden for rammerne af dette anbringende, er begrundede, skal den anvendelse, som institutionerne foretog af grundforordningens artikel 2, stk. 7, i det foreliggende tilfælde, først omtales.

34 I denne forbindelse fremgår det af 22.-25. betragtning til den midlertidige forordning og af 19. og 20. betragtning til den anfægtede forordning samt af s. 1 i Kommissionens skrivelse af 19. januar 2009 (jf. præmis 4 ovenfor), at institutionerne støttede sig på optagelsen af Armenien på listen over lande i fodnoten til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). Institutionerne fastslog dernæst, at eftersom Republikken Armenien endvidere var medlem af WTO på tidspunktet for datoen for indledningen af undersøgelsen, fandt grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), anvendelse, således at sagsøgeren kun kunne påberåbe sig stk. 1-6 i samme forordnings artikel 2, såfremt Kommissionen imødekom en anmodning fra sagsøgeren om at blive tillagt status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår. Det fremgår i denne forbindelse af 27.-31. og 43.-52. betragtning til den midlertidige forordning samt af 21.-26. betragtning og 35. betragtning til den anfægtede forordning, at anmodningen om at blive tillagt status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, blev afslået. Det fremgår endvidere af samme betragtninger, at normalværdien i henhold til sidste punktum i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), til sidst blev fastsat med en henvisning til oplysningerne fra Tyrkiet, der blev anset for referenceland med markedsøkonomi i henhold til samme forordnings artikel 2, stk. 7, litra a).

35 Det påhviler i denne sammenhæng Retten at foretage en undersøgelse, om og under hvilke betingelser institutionerne kan fastslå, at et WTO-medlem udgør et land, der ikke har en markedsøkonomi, og følgelig anvende en metode til beregning af normalværdien, såsom som den, der er beskrevet i den forudgående præmis. Denne undersøgelse forudsætter, at antidumpingaftalens status i Unionens retsorden vurderes, samt at den pågældende aftale fortolkes med hensyn til den del, der vedrører de muligheder, som aftalen giver WTO-medlemmerne, for at fravige reglerne i aftalens artikel 2.1 og 2.2.

36 Hvad angår antidumpingaftalens status i Unionens retsorden bemærkes først, at overenskomsten om oprettelse af WTO og de aftaler og memoranda, som er indeholdt i dens bilag, efter deres art og opbygning ikke udgør regler, hvis overholdelse i fællesskabsinstitutionernes retsakter er genstand for efterprøvelse ved Unionens retsinstanser i henhold til artikel 236, stk. 1, TEUF. Men når Fællesskabet har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtagen forpligtelse, eller når den pågældende fællesskabsretsakt udtrykkeligt henviser til bestemte bestemmelser i aftaler og memoranda, som er indeholdt i bilagene til overenskomsten om oprettelse af WTO, tilkommer det Unionens retsinstanser at prøve den pågældende fællesskabsretsakts lovlighed efter WTO-bestemmelserne. Det fremgår herved af grundforordningens betragtninger, navnlig af femte betragtning, at formålet med forordningen bl.a. er i videst muligt omfang til fællesskabslovgivningen at overføre nye og detaljerede regler, som er indeholdt i antidumpingaftalen, herunder bl.a. reglerne vedrørende beregning af dumpingmargenen, med henblik på at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse heraf. Det er derfor ubestridt, at Fællesskabet har udstedt grundforordningen med henblik på at opfylde sine internationale forpligtelser ifølge antidumpingaftalen (jf. Domstolens dom af 9.1.2003, sag C-76/00 P, Petrotub og Republica, Sml. I, s. 79, præmis 53-56 og den deri nævnte retspraksis) og i henhold til aftalens artikel 18, stk. 4 (Rettens dom af 3.2.2005, sag T-19/01, Chiquita Brands m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 315, præmis 160). Endvidere har Fællesskabet ved forordningens artikel 2, der har overskriften »Konstatering af dumping«, villet gennemføre de særlige forpligtelser, som er indeholdt i aftalens artikel 2, som ligeledes vedrører fastlæggelsen af, om der foreligger dumping.

37 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, skal erklæres for uanvendelig i medfør af artikel 277 TEUF, for så vidt som den i det foreliggende tilfælde blev anvendt som grundlag for metoden for et tredjeland med markedsøkonomi, således at antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 blev tilsidesat. Denne metode består nemlig i at beregne

normalværdien på grundlag af oplysninger fra virksomheder i tredjelande, selv når der er tale om indførsel fra WTO-medlemmer, såsom Republikken Armenien, som ikke opfylder de kriterier, der er fastsat i den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI.

Den ordning, der blev indført med antidumpingaftalen og den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI

38 Hvad angår fortolkningen af antidumpingaftalen skal det fastslås, at de argumenter, som Rådet har fremført i sit forsvar vedrørende for det første, at hverken GATT eller antidumpingaftalen pålægger en særlig forpligtelse til at behandle Armenien som en markedsøkonomi, og for det andet overgangen til en markedsøkonomi, og som endvidere bygger videre på Kommissionens analyse i skrivelsen af 19. januar 2009 (jf. præmis 4 ovenfor), hviler på en urigtig opfattelse af bestemmelserne i GATT og antidumpingaftalen vedrørende beregningen af normalværdien.

39 Særligt og for det første følger det af stk. 1 i GATT's artikel VI, at »en vare [anses] for at være indført på markedet i et importeret land til en pris, der er lavere end dens normale værdi, såfremt prisen på den fra et land til et andet udførte vare a) er mindre end den tilsvarende pris for samme vare i den sædvanlige handel, når den er bestemt til forbrug i det eksporterende land, eller b) hvor en sådan indenlandsk pris ikke findes, er lavere end enten i) den højeste tilsvarende pris for den samme vare i den sædvanlige handel ved eksport til et hvilket som helst tredjeland eller ii) varens produktionsomkostninger i oprindelseslandet med et rimeligt tillæg for salgsomkostninger og fortjeneste«.

40 Det fremgår af denne bestemmelse, at normalværdien enten udgøres af den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, når den er bestemt til forbrug i eksportlandet, eller den højeste tilsvarende pris for den samme vare i den sædvanlige handel ved eksport til et hvilket som helst tredjeland eller varens produktionsomkostninger i oprindelseslandet med et rimeligt tillæg for salgsomkostninger og fortjeneste.

41 Disse regler blev gennemført på WTO-niveau ved antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2, der indeholder mere detaljerede regler, men holder sig inden for rammerne for de tre muligheder, der er udtømmende opregnet i GATT's artikel VI.

42 Dernæst følger det af antidumpingaftalens artikel 2.7, at anvendelsen af aftalens artikel 2 ikke berører den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI. Det følger af denne sidstnævnte bestemmelse, at »[d]et erkendes, at der i tilfælde af indførsel fra et land, der har et fuldstændigt eller i det væsentlige fuldstændigt monopol på sin handel, og hvor alle indenlandske priser fastsættes af staten, kan forekomme særlige vanskeligheder ved afgørelsen af, om man med det i [stk. 1] nævnte formål er i stand til at sammenligne priserne, og i sådanne tilfælde kan importerende kontraherende parter finde det nødvendigt at tage den mulighed i betragtning, at en nøjagtig sammenligning med indenlandske priser i et sådant land ikke altid vil være hensigtsmæssig«.

43 I modsætning til hvad institutionerne har fundet, udgør for det første antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 og for det andet artikel 2.7 og den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i artikel VI i GATT ikke ekstreme tilfælde (lande med markedsøkonomi over for statslige handelsmonopoler), mellem hvilke tilfælde der kan forekomme et spektrum af situationer, hvori antidumpingaftalen overlader WTO-medlemmerne frihed til at fastsætte de regler, som de finder hensigtsmæssige med hensyn til beregningen af normalværdien, såsom fastsættelse af normalværdien på grundlag af oplysninger fra virksomheder i tredjelande, såfremt den omhandlede producent ikke kan godtgøre, at markedsøkonomiske forhold gør sig gældende for så vidt angår fremstilling og salg af den samme vare fra producentens side.

44 Antidumpingaftalen indfører nemlig i artikel 2.1 og 2.2 nogle regler vedrørende beregning af normalværdien, der ikke på nogen måde foreskriver, at disse regler skal anvendes på tilfælde af import fra lande med »markedsøkonomi«. Som Rådet medgav under retsmødet henvises der i antidumpingaftalen eller i GATT's artikel VI navnlig ikke til begrebet »markedsøkonomi« som en betingelse for anvendelse af antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 og GATT's artikel VI.

45 Endvidere er parterne enige om den omstændighed, at instrumenterne for Republikken Armeniens tiltrædelse af WTO ikke indfører nogen undtagelse, der fritager WTO fra pligten til at anvende regler, der er forenelige med antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2, ved beregningen af normalværdien af varer med oprindelse i dette land.

46 Rådets opfattelse, hvorefter indbefatningen i instrumenterne for Folkerepublikken Kinas og Den Socialistiske Republik Vietnams tiltrædelse af WTO af undtagelserne til antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 ledsaget af tidsmæssige grænser for anvendelsen, alene er et udtryk for et ønske om tidsmæssigt at begrænse WTO-medlemmernes ret til ikke ved beregningen af normalværdien at anvende regler, der er forenelige med de pågældende artikler, stemmer ikke overens med virkeligheden.

47 I denne forbindelse skal det bemærkes, at del I, punkt 15, i protokollen om Folkerepublikken Kinas tiltrædelse af WTO udtrykkeligt giver de øvrige WTO-medlemmer mulighed for ikke at anvende antidumpingaftalens artikel 2, når den pågældende producent ikke kan godtgøre, at han opererer under markedsøkonomiske forhold for så vidt angår fremstilling, produktion og salg af den samme vare. Det samme gælder for del I, punkt 3, i protokollen om Den Socialistiske Republik Vietnams tiltrædelse af WTO, som ved en henvisning til punkt 527 og 255 i rapporten for arbejdsgruppens vedrørende dette lands tiltrædelse indfører en identisk udtagelse. Det skal bemærkes, at i modsætning til hvad Rådet og Kommissionen har gjort gældende, ansøgte de to lande, der kandiderede til tiltrædelsen, ikke om at blive omfattet af de pågældende undtagelser til gengæld for en bestemmelse om en frist, efter hvilken undtagelserne skulle ophæves. Som det fremgår af punkt 150 i rapporten fra arbejdsgruppen vedrørende Folkerepublikken Kinas tiltrædelse og af punkt 254 i rapporten fra arbejdsgruppen for Den Socialistiske Republik Vietnams tiltrædelse, var det WTO-medlemmerne, der rejste spørgsmålet om sammenligneligheden af priser i de kandiderende lande og opnåede de ovennævnte tilsagn fra dem sammen med en tidsgrænse, efter hvilken de pågældende tilsagn udløb. Såfremt antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 og den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI skulle fortolkes på den af institutionerne foreslåede måde, ville de undtagelser, der var udfærdiget i form af »tilsagn« fra det tiltrædende land i henhold til protokollerne om Folkerepublikken Kinas og Den Socialistiske Republik Vietnams tiltrædelse ikke tjene noget formål, eftersom de gældende retlige rammer allerede muliggør det, der er bestemt i de pågældende undtagelser.

48 Det skal således fastslås, at de regler, der er indført i antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 vedrørende normalværdien, som gennemfører bestemmelserne i det stk. 1 i GATT's artikel VI (jf. præmis 39 og 40 ovenfor) finder anvendelse, medmindre der i selve antidumpingaftalen, i GATT, såsom den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI, eller i instrumenterne for tiltrædelsen af WTO af et medlem af denne organisation er fastsat undtagelser til disse regler.

49 Følgelig er et WTO-medlem på baggrund af GATT's artikel VI og antidumpingaftalen kun berettiget til i forhold til import fra et andet WTO-medlem at anvende en metode til beregning af normalværdien, der adskiller sig fra de metoder, der er fastsat i antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 ved at støtte sig på samme aftales artikel 2.7 og følgelig på den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI eller i givet fald på en særlig bestemmelse i denne henseende i instrumenterne for denne sidstnævntes tiltrædelse af WTO.

50 På denne baggrund kan institutionernes standpunkt om, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, gør det muligt for dem uden at handle i strid med antidumpingaftalen ikke at anvende regler for beregning af normalværdien, der er forenelige med aftalens artikel 2.1 og 2.2, selv når den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI ikke finder anvendelse, og når eksportstatens instrumenter for tiltrædelse ikke giver en sådan mulighed, ikke tiltrædes. Det fremgår ligeledes af den forudgående analyse, at institutionernes argument om, at hverken antidumpingaftalen eller GATT indfører en særlig forpligtelse til at behandle Armenien som et land med markedsøkonomi, er uden relevans, eftersom den pligt, der følger af disse aftaler består i en anvendelse over for andre WTO-medlemmer, såsom Republikken Armenien, af regler, der er forenelige med antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 med de forbehold, der er anført i præmis 48 og 49 ovenfor. I denne forbindelse bemærkes, at de pågældende artikler indeholder et sæt af klare, præcise og detaljerede regler, der fastlægger fremgangsmåden for beregning af normalværdien af den samme vare (jf. præmis 36 ovenfor) uden at tilføje disse regler vilkår, som overlader anvendelsen af reglerne til WTO-medlemmernes skøn. Endvidere er muligheden for at fravige disse regler på grundlag af den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI, som antidumpingaftalens artikel 2.7 henviser til, præcist afgrænset. Bestemmelsens anvendelsesområde omfatter navnlig »land[e], der har et fuldstændigt eller i det væsentlige fuldstændigt monopol på sin handel, og hvor alle indenlandske priser fastsættes af staten«. Følgelig er denne retsregel klar for så vidt angår de situationer, den omfatter, således at både Kommissionen og Rådet gives mulighed for at bedømme, om et WTO-medlem svarer til den pågældende beskrivelse, og Unionens retsinstanser gives mulighed for at efterprøve denne bedømmelse og i givet fald at drage de nødvendige konsekvenser i henhold til den retspraksis, der er anført i præmis 36 ovenfor.

51 Hvad angår Rådets påstand, der blev fremsat til støtte for dets fortolkning af antidumpingaftalen, om, at Amerikas Forenede Stater og Canada anså Armenien for et land, der ikke havde en markedsøkonomi, selv ikke efter landets tiltrædelse af WTO, er det tilstrækkeligt at bemærke, at Rådet ikke rejste tvivl om sagsøgerens detaljerede modargumenter, der blev støttet af henvisninger til den relevante lovgivning i disse to lande, således at denne institution under alle omstændigheder ikke har godtgjort, at dens påstand er korrekt.

Regler indført ved grundforordningen og anvendelsen i det foreliggende tilfælde

52 I en sammenhæng såsom den, der er redegjort for i præmis 39-50 ovenfor, hvor EU-lovgiver vedtager bestemmelser for lande »uden markedsøkonomi«, der finder anvendelse på et WTO-medlem, som er anført på en liste over sådanne lande, såsom listen i fodnoten til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), sker dette inden for anvendelsesområdet for den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI og forudsætter derfor en bedømmelse af, om dette WTO-medlem opfylder de betingelser, som den pågældende bestemmelse opstiller.

53 Det skal endvidere bemærkes, at oprettelsen af en liste over lande, der anses for ikke at have en markedsøkonomi, blev indført ved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 1681/79 af 1. august 1979 om ændring af forordning (EØF) nr. 459/68 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 196, s. 1). Ifølge sjette betragtning til forordning nr. 1681/79 udgør udfærdigelsen af denne liste en kodifikation af den praksis, der var udviklet indtil dette tidspunkt i henhold til artikel 3, stk. 6, i Rådets forordning (EØF) nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT 1968 I, s. 77). Denne sidstnævnte bestemmelse gengav imidlertid i det væsentlige den definition af lande uden markedsøkonomi, som den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI giver (jf. for så vidt angår den praksis, der er udviklet i henhold til Rådets forordning nr. 459/68, sjette betragtning til Rådets forordning (EØF) nr. 955/79 af 15. maj 1979 om indførelse af en endelig antidumpingtold for visse ukrudtsmidler med oprindelse i Rumænien (EFT L 121, s. 5)).

54 Den lovgivningspraksis, der består i at udfærdige en liste over lande, som anses for at være uden markedsøkonomi, gennem en henvisning til listen over lande i bilaget til forordningerne om en fælles ordning for import fra statshandelslande, er blevet fulgt konsekvent af Rådet, som det fremgår af artikel 2, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 339, s. 1), artikel 2. stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), artikel 2, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1), artikel 2, stk. 7, i Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1), og grundforordningens artikel 2, stk. 7, i den oprindelige udgave.

55 Endvidere er det ifølge punkt 4 og 5 i Kommissionen meddelelse (KOM(97) 677 endelig) af 12. december 1997 til Rådet og Europa-Parlamentet de samme betragtninger knyttet til prisstabilitet i planøkonomier, der førte til både, at Fællesskabet vedtog bestemmelser, der var analoge til grundforordningens artikel 2, stk. 7, og til vedtagelsen af den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI.

56 Såfremt den omstændighed, at der udfærdiges en liste over lande, der anses for at være uden markedsøkonomi, og i forhold til hvilke normalværdien skal beregnes i henhold til andre metoder end dem, der er fastsat ved antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2, ikke i sig selv udgør en tilsidesættelse af denne sidstnævnte aftale, skal opretholdelsen på denne liste af et land, der i mellemtiden har tiltrådt WTO, støttes på gyldige betragtninger, der godtgør, at opretholdelsen opfylder de betingelser, der er opstillet i den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI.

57 I det foreliggende tilfælde er det imidlertid hverken i den anfægtede forordning eller i Rådets argumentation gjort gældende, at Armenien opfylder de betingelser, der er opstillet i den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI.

58 Navnlig begrundede institutionerne som anført i præmis 34 ovenfor kun anvendelsen på sagsøgeren af metoden for et tredjeland med markedsøkonomi i grundforordningens artikel 2, stk. 7, gennem en henvisning til den omstændighed, at Armenien er nævnt i fodnoten til den pågældende bestemmelse, som i sidste ende blev anvendt i henhold til sidste punktum i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), i forlængelse af afvisningen af sagsøgerens anmodning om at blive tillagt status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår. Det fremgår endvidere af Kommissionens skrivelse af 19. januar 2009 (jf. præmis 4 ovenfor), at denne institution fastslog, at anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, i det foreliggende tilfælde var i overensstemmelse med antidumpingaftalen, eftersom på den ene side den pågældende aftales artikel 2.1 og 2.2 og på den anden side den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI udgør to ekstreme situationer, mellem hvilke der kan foreligge en række forskellige situationer, såsom en situation med et WTO-medlem, der ikke opfylder betingelserne i denne sidstnævnte bestemmelse, selv om det stadig kan anses for at være et land uden markedsøkonomi. Argumentet om, at Armenien er en overgangsøkonomi, der befinder sig mellem en markedsøkonomi og et statsmonopol som beskrevet i den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI, hviler imidlertid efter sin art på den forudsætning, at Armenien ikke opfylder betingelserne for anvendelse af denne bestemmelse.

59 Det skal således fastslås, at optagelsen af Republikken Armenien efter dens tiltrædelse af WTO på listen i fodnoten til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), ikke længere er forenelig med det regelsæt, der blev indført med antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 og den anden tillægsbestemmelse til GATT's artikel VI, for så vidt som en sådan optagelse indebærer, at anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, gøres betinget af, at en af den pågældende virksomhed fremsat

anmodning om at blive tillagt status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, forinden er blevet taget til følge, og at den, i tilfælde af at anmodningen afslås, indebærer, at metoden for et tredjeland med markedsøkonomi finder anvendelse.

60 Som sagsøgeren har gjort gældende udgør henvisningen til Armenien i fodnoten til grundforordningens artikel 2, stk. 7, i mangel af oplysninger, der begrunder, at Armenien kan anses for at opfylde de betingelser, der er indført med den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI, og henset til den omstændighed, at Armenien ifølge de vurderinger, som Kommissionen fremsatte under den administrative procedure, ikke opfylder denne bestemmelses betingelser (jf. præmis 58 ovenfor), ikke en gyldig grund til i det foreliggende tilfælde at anvende metoden for et tredjeland med markedsøkonomi i henhold til samme forordnings artikel 2, stk. 7, litra a) og b), og må i denne henseende erklæres for uanvendelig i henhold til artikel 277 TEUF. Institutionerne var følgelig ikke berettiget til at betinge anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, af, at en anmodning om at blive tillagt status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, og som sagsøgeren ifølge institutionerne skulle fremsætte i denne henseende i medfør af samme forordnings artikel 2, stk. 7, litra b), tages til følge, eller til at anvende metoden for et tredjeland med markedsøkonomi efter et afslag på en sådan anmodning.

61 Den anfægtede forordning indførte på denne baggrund ved at støtte sig til henvisningen til Armenien i fodnoten til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), og ved efter afvisningen af den af sagsøgeren fremsatte anmodning om at blive tillagt status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, i henhold til samme forordnings artikel 2, stk. 7, litra b), at anvende metoden for et tredjeland med markedsøkonomi, en metode for beregning af normalværdien, der var uforenelig med antidumpingaftalens artikel 2.1 og 2.2 og med den anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI og ligeledes var i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 1-6.

62 Det skal derfor fastslås, at det første anbringende er begrundet, og den anfægtede forordning bør annulleres, uden at det er nødvendigt at behandle sagsøgerens øvrige anbringender, der er fremsat til støtte for søgsmålet.

Sagens omkostninger

63 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Rådet har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

64 Kommissionen bærer sine egne omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling):

1) Rådets forordning (EF) nr. 925/2009 af 24. september 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på importen af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Folkerepublikken Kina annulleres, for så vidt som den vedrører Rusal Armenal ZAO.

2) Rådet for Den Europæiske Union betaler Rusal Armenals omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Forwood Dehousse Wiszniewska-Białecka

Prek Schwarcz

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. november 2013.

Underskrifter